

zeték. Éveken keresztül segédmunkás volt 200-300 lejért. Más ember belepusztult volna, de ő glóriát fon magára ebből is. Vesztetre megemlítem, hogy az ember esztét nem vehetik el, s hogy értelmes ember mindenütt (ha lelki adottsága megvan rá) megtalálhatja magát. Van erre egypár jól bevált katonatörténetem. (Az ember végül is „lemezeket” gyárt magának, s ha nincs jobb, belőlük él. A saját magunk által meggyártott, ellesett történet, anekdota végül is személyi tulajdonunk. Csak az az ember gyanús, aki mindig másokról mesél anekdotát, vagy más anekdotáját meséli.) Szóval T. S. átveszi tőlem a szót, s három órát beszél saját magáról, az eszes embert agyon se lehet ütni ürügyön.

– Most úgy van az, Balázskám, helyesen mondd, mert hogy voltam én, kérlek? Ide kerültünk, egy pajtába, s még dolgozni se lehetett. Úgy éltünk hat hónapig összetett kézzel a vásárhelyiek kenyéréen. Aztán, csak jó sokára, be lehetett kéredzni segédmunkásnak. No megyek a fatelepre, fás voltam én, s rakom gróf Bethlennel a deszkát. Rakjuk, csak rakjuk. De látom ám, hogy a szárítóból csak nedvesen jön ki a fa. Odanéz egyszer az igazgató, mondom neki: Igazgató elvtárs, nem lesz ebből baj? – Már mi lenne? Hogy nedvesebb a fa, több benne a százalék, mint a törvény engedi. – S indulok is arrébb. No az igazgató utánam. – Az elvtárs ért hozzá? Jobban tudná? – Így lettem aztán segédmunkásként a szárító vezetője. Berendezkedtem, megcsináltam a szárítási táblázatokat. Aszerint szárítanak ma egész Romániában. Jött hozzám valami egyetemi professzor a növendékeivel, nem tetszett neki valami, csak legyintettem. Én a fa szagáról, egyetlen szimattal tudtam már, hogy áll a szárítás...

Aztán disznópásztor lett, azóta is úgy nevelik a disznót, majd négyszáz holdon zöldségtermelő, kantinkönyvelő, de az egész országból jönnek hozzá tanulni, közmondás lett: Menjen el, elvtárs, T. S.-hez Vásárhelyre, vagy tudja azt csinálni, ahogy ő, vagy visszamegy a régi munkahelyére! És így tovább, nem érdemes megörökíteni. Egész este, hattól tizenegyig beszélt, a végkimerülésig. S hogy velünk mi van, egy kérdés eszébe nem jutott. Legföljebb kinyilatkoztatta: Nyirő jobb író, mint Tamási. S tiltakozásunkra: Lehet, hogy ti másként hiszitek, de mi magyarok másként tudjuk. Mi magyarok! Lesütött szemmel ültünk.

Imre Flóra

DÉJÀ VU

egy szárnyatört arkangyal itt
ha emlékeznél is hiába
a múlt megőrzi tárgyait
kevert rétegek nincs datálva

honnét ez a leküzdhetetlen
ismerős belső reszketés
hogy vergődött a két kezemben
honnét szomorú szeme néz

kétes a kronológia
mi most mi rég itt már ki látja
hidegláz nem hagy el soha

szárnya láng vergődöm hiába
égési sebek múlt nyoma
végigperzsel sebzett a szárnya

SZÁMMISZTIKA

én tizennyolc éves ő huszonegy
sebezhető voltam és persze sebzett
ó ifjúságom elsüllyedt sziget
tájai honnét megelevenednek

hitted volna hogy van föltámadás
homloka szeme szemöldöke ajka
a keze és keze nyomán a láz
én akartam ki tudja ki akarta

kezdetben a földet s a két eget
halott voltam sötétség és üresség
vizek fölött a lelke lebegett
ki érti két ég vajon az az egy ég

és lőn világos szórtan vakító
bizonytalan fiatal sérülékeny
tudhattam-e hogy jó-e ez a jó
sebzett volt jaj melyiküket ha néztem

sebzett én is és mind sebezhetőbb
este és reggel ezen a világon
ki fordíthatja vissza az időt
ő huszonegy most én meg harminchárom

HIMNUSZ

megsegített az én Úram
mellém állt nehéz szükségemben
szelíden és óvatosan
tenyerére ültetett engem

elküldte hozzám angyalát
dicséretét mondom örökre
két szeme csillag szárnya láng
lágyan érdes selyem a bőre

felruházott engem az Úr
liliomnál fénylőbb ruhával
dicséretére igazul
megnyitotta éneklő szájam

két csillaggal homlokomon
mindszüntelen az Úrra nézek
mert ő az aki átkarol
nem látok többé már szükséget

KÉT HÁROMSOROS

a halottak nem nyughatnak a földben
januári éjjelen visszajárnak
omló húsukban ujjunk nyomai

*

haldoklók voltunk egész életünkben
bőrünk alatt sötétes talajszemcsék
évtizedekre fehérlik a csont